

sten, og til Sager, som baade kunne have communal og Stats-Interesse. Af denne Grund seer jeg mig ikke istand til at stemme for det af Udvalgets Minoritet stillede Forslag, endskjondt jeg ellers skulde have været villig til at frasalbe det Vædringsforslag, jeg tilligemed 4 andre ærede Medlemmer har stillet, og jeg tvivler ikke paa, at de ærede Medforslagsstillere ogsaa vilde have gjort det samme. Selv om den høitæredede Finantsminister, saaledes som han har udtalt, endogsaa vilde være istand til inden 1ste April 1852 eller paa den først sammmentrædende Rigsdag at forelægge en Lov i den antydede Retning, som jeg jo ikke kan paatvivle efter hans Udtalelse, og som jeg heller ikke paatvivler, at han med sin sædvanlige Dygtighed og Raffhed vil udføre til Tilfredshed, saa kan jeg dog alligevel ikke undlade at udtale en Frygt for, med Hensyn til den høitæredede Finantsministers tidligere Udtalelse i denne Sag, at netop den Dygtighed og Raffhed, hvoraf han er i Besiddelse, maatte kunne lede til, at denne Sag ikke vil blive ordnet paa en saa fyldestgjørende Maade, at den kan tilfredsstille alle Classer.

Finantsministeren: Den sidste ærede Taler maa enten have misforstaaet mig, eller jeg ikke correct have udtrykt mig, naar han har opfattet mit Foredrag saaledes, at jeg foretrak det Amendement, som er stillet af Udvalgets Minoritet i Forbindelse med 3 andre Medlemmer. Jeg kan ikke nægte, at jeg anseer det Forslag, som er stillet af 5 ærede Medlemmer, og i hvis Stilling den sidste ærede Taler er deelagtig, for at være det sagrigtigste og for det i sig selv ønskeligste, og som Sagen for Diebliffet staaer, troer jeg, at det er allerbedst stiftet til at holde Sagen aaden. Men da der, ifølge den Afstemning, som sidst fandt Sted her i Thinget, maa antages, at der her er en stor Stemning for at faae Noget udtalt om dette Punkt, var det, at jeg udtalte mig paa den Maade om det Forslag, som er stillet af Udvalgets Minoritet, som jeg har gjort. Jeg foretrækker begge Vædringsforslag for den sidst vedtagne Bestemmelse og anseer et af dem for nødvendigt; det forekommer mig, at man maa foretrække et af dem for, hvad der blev vedtaget ved Sagens anden Behandling, og som endnu fastholdes af Udvalgets Majoritet;

men det, som jeg fra Regjeringens Side maa ansee for det Ænskeligste og Rigtigste, er unægtelig det Vædringsforslag, som er stillet af den ærede Landssthingsmand fra Falster i Forbindelse med 4 andre ærede Medlemmer af Thinget.

Stampe: Ja, saa beder jeg om Undskyldning, fordi jeg i den antydede Retning har misforstaaet den høitæredede Finantsminister.

Orsted: Jeg skulde vist ikke stemme for noget af de stillede Vædringsforslag, saafremt Sagen stod paa det Standpunkt, hvorpaa den var, førend den blev afstemt under den foregaaende Behandling, fordi jeg er overbevist om, at det var rigtigst at lade det blive ved Regjeringsudkastet, og dersom der var stillet et Vædringsforslag, som gik ud paa, at den Beslutning, som blev tagen ved 2den Behandling, skulde gaae tilbage, skulde jeg ogsaa have stemt for det. Men saaledes som Sagen nu staaer, troer jeg ikke at kunne gjøre noget bedre, end at slutte mig til det Vædringsforslag, som er stillet af 5 ærede Medlemmer, fordi det er den Maade, hvorpaa man bedst kommer tilbage fra, hvad der blev besluttet forrige Gang, og som jeg anseer for at være fra mange Sider meget betænkeligt. Jeg indseer meget godt, at det fra Formens Side ikke er noget meget anbefaleligt, at der tages saadanne Bestemmelser om en tilkommende Ordning, som skal foregaae. Jeg er ogsaa af den Grund ikke meget for et Forslag, som det omhandlede, at jeg finder det meget tvivlsomt, om der virkelig vil opnaaes en Forandring af Betydning, som vel Fleerheden af dem, som slutte sig til dette Forslag, forventer. Jeg troer, at den egentlige offentlige Correspondence maa helst være portofri. Jeg troer, at man vilde felle, om man troede, at det fornemmeligt var med Hensyn til Ministerierne, at der vilde være Trang til at Correspondencen gaaer portofrit. Jeg holder for, at der vilde være mindre Bænkelse ved, at Ministerierne betale Portoen, og igjen beregnede den, end ved at det stier hos Mellemovrighederne, hos dem, som modtage Ordrene og Meddelelserne fra Ministerierne, og som igjen skulle meddele dem til de Vedkommende, og som er dem, igjennem hvem Undersaatternes Andragender og Klager gaae,